

INTERNATIONALE BESTSELLER

ANDY WEIR

PROJECT

HAIL MARY

Als enige overlevende
op een ruimteschip

SCIENCEFICTION

HOOFDSTUK 1

‘Hoeveel is twee plus twee?’

Er is iets aan die vraag wat mij irriteert. Ik ben moe en dommel weer weg.

Een paar minuten gaan voorbij en dan hoor ik het weer.

‘Hoeveel is twee plus twee?’

De zachte, vrouwelijke stem is van enig gevoel gespeend en de uitspraak is precies gelijk aan de eerste keer. Het is een computer. Ik word lastiggevalen door een computer. Nu ben ik pas echt geïrriteerd.

‘Lmrst,’ antwoord ik. Dat is gek. Wat ik wilde zeggen was: ‘Laat me met rust.’ Volgens mij was dat een volstrekt logische reactie, maar het lukte niet.

‘Fout,’ zegt de computer. ‘Hoeveel is twee plus twee?’

Tijd om iets uit te proberen. Ik probeer hallo te zeggen.

‘Hllch?’ zeg ik.

‘Fout. Hoeveel is twee plus twee?’

Wat is er aan de hand? Dat wil ik weten, maar ik heb nauwelijks aanknopingspunten. Ik zie niets. Ik hoor niets anders dan die computer. Ik voel zelfs niets. Nee, dat is niet waar. Ik voel wel iets. Ik voel dat ik lig. Op iets zachts. Een bed.

Ik denk dat ik mijn ogen dicht heb. Dat is niet verkeerd. Dan hoeft ik ze alleen maar open te doen. Dat probeer ik, maar zonder resultaat.

Waarom gaan mijn ogen niet open?

Open.

En... open!

Ga open, verdorie!

O! Ik voelde iets. Mijn oogleden bewogen. Ik voelde het.

Open!

Mijn oogleden kruipen omhoog en meteen schijnt er een verblindend licht op mijn netvlies.

‘Glunn!’ zeg ik. Ik heb al mijn wilskracht nodig om mijn ogen open te houden. Alles is wit met allerlei tinten pijn.

‘Oogbeweging gedetecteerd,’ zegt mijn kwelgeest. ‘Hoeveel is twee plus twee?’

Het wit wordt minder fel. Mijn ogen beginnen zich aan te passen. Ik begin vormen te ontwaren, maar nog niets herkenbaars. Eens even kijken... Kan ik mijn handen bewegen? Nee.

Mijn voeten? Nog eens nee.

Maar ik kan wel mijn mond bewegen, toch? Ik heb iets gezegd. Niets begrijpelijks, maar toch iets.

‘Vrrr.’

‘Fout. Hoeveel is twee plus twee?’

Langzaam worden er omtrekken zichtbaar. Ik lig in een bed. Het is enigszins... ovaal van vorm.

Boven mij hangt ledverlichting. In het plafond zitten camera's die al mijn bewegingen registreren. Dat is op zich al eng genoeg, maar ik maak me vooral zorgen over de robotarmen.

Aan het plafond hangen twee armen van glanzend geborsteld staal. Er zitten alleen geen handen aan, maar een verontrustend assortiment instrumenten die voor penetratiedoeleinden bestemd lijken te zijn. Dat bevalt me niets.

‘Vvv... iee... rrr,’ zeg ik. Nou tevreden?

‘Fout. Hoeveel is twee plus twee?’

Verdomme. Ik doe een beroep op al mijn wilskracht en doorzettingsvermogen. Bovendien begin ik een beetje in paniek te raken. Mooi, daar kan ik ook gebruik van maken.

‘Vvvieerr,’ weet ik uit te brengen.

‘Correct.’

Goddank. Ik kan praten. Min of meer.

Ik slaak een zucht van verlichting. Wacht eens even. Ik kan dus zelf ademen. Ik zucht nog eens. Expres. Mijn mond is pijnlijk. Mijn keel doet pijn. Maar het is mijn pijn. Ik ben er de baas over.

Ik heb een zuurstofmasker op. Het zit strak op mijn gezicht en er loopt een slang uit die achter mijn hoofd verdwijnt.

Zou ik overleefd kunnen komen?

Nee. Maar ik kan wel mijn hoofd een beetje bewegen. Ik kijk naar mijn lijf. Ik ben poedelnaakt en aan een heleboel slangetjes gekoppeld. Een in elke arm, een slangetje per been, een op mijn 'edele delen' en twee die onder mijn dijen verdwijnen. Ik neem aan dat een van die twee in een duister gat verdwijnt.

Dat voorspelt weinig goeds.

Bovendien ben ik van top tot teen beplakt met elektroden. Het soort plakkers met sensors die ze voor een elektrocardiogram gebruiken, maar dan over mijn hele lichaam. Het valt nog mee dat ze óp mijn huid zitten, in plaats van erin te zijn geprikt.

'War...' zeg ik piepend. Ik probeer het nog eens. 'Waar... ben... ik?'

'Wat is de derdemachtswortel van acht?' vraagt de computer.

'Waar ben ik?' vraag ik nog eens. Dat gaat al makkelijker.

'Fout. Wat is de derdemachtswortel van acht?'

Ik haal diep adem en geef dan heel langzaam antwoord: 'Tweemaal e tot de macht twee maal i maal pi.'

'Fout. Wat is de derdemachtswortel van acht?'

Maar mijn antwoord was niet fout. Ik wilde alleen weten hoe slim die computer was. Antwoord: niet heel erg.

'Twee,' zeg ik.

'Correct.'

Ik wacht op nieuwe vragen, maar de computer lijkt al tevreden te zijn.

Ik ben moe en val weer in slaap.

Ik word wakker. Hoe lang heb ik geslapen? Vrij lang denk ik, want ik voel me uitgerust. Ik kan mijn ogen openen zonder dat ik mijn best hoeft te doen. Dat is al een hele vooruitgang.

Ik probeer mijn vingers te bewegen. Ze wiebelen precies zoals ik wil. Prima. Dat gaat de goede kant op.

‘Handbeweging gedetecteerd,’ zegt de computer. ‘Niet bewegen.’

‘Wat? Waarom...’

De robotarmen komen op me af. Heel snel. Voor ik het weet, hebben ze bijna alle slangetjes verwijderd. En ik heb er niets van gevoeld. Mijn huid lijkt sowieso een beetje gevoelloos te zijn.

Er zijn nog drie slangetjes over: een infuus in mijn arm, de slang naar mijn kont en een katheter. Van die laatste twee was ik nu juist het liefst verlost geweest, maar goed.

Ik til mijn rechterarm op en laat hem weer op bed vallen. Dan hetzelfde met de linker. Ze voelen loodzwaar aan. Ik doe dit nog een paar keer. Ik heb gespierde armen. Dat is vreemd. Ik neem aan dat ik een heel ernstig medisch probleem heb gehad en daarom langere tijd opgenomen ben geweest. Waarom zou ik anders aan al die apparaten zijn gekoppeld? Zou ik geen last moeten hebben van spierverslies?

En zouden er geen artsen moeten zijn? En misschien ook ziekenhuisgeluiden? En wat is dit eigenlijk voor een bed? Het is niet rechthoekig, maar ovaal, en zo te zien hangt het aan de muur in plaats van dat het op de grond staat.

‘Haal...’ Mijn stem sterft weg. Blijkbaar ben ik toch nog moe. ‘Haal die slangen uit...’

De computer reageert niet.

Ik til mijn armen nog een paar keer op. Ik wiebel met mijn tenen. Het gaat duidelijk beter.

Dan beweeg ik mijn enkels heen en weer. Die doen het ook. Ik til mijn knieën op. Ook mijn benen zijn gespierd. Niet zoals bij een bodybuilder, maar ze zien er veel te goed uit voor iemand die op het randje van de dood heeft gebalanceerd. Maar hoe gespierd ze dan wél moeten zijn, weet ik eigenlijk ook niet.

Ik zet mijn handen op het bed en duw af. Mijn lijf komt omhoog. Ik kan zitten! Het vergt al mijn kracht, maar ik worstel verder. Terwijl ik bezig ben, schommelt het bed zachtjes heen en weer. Eén ding is zeker: dit is geen normaal bed. Wanneer ik mijn hoofd hoger optil, zie ik dat het hoofd- en voeteneinde met stevige beugels aan de muur zijn bevestigd. Het is een soort harde hangmat. Raar.

Het duurt niet lang voor ik op de slang in mijn achterwerk zit. Niet echt een aangenaam gevoel, maar een slang op die plek is sowieso nooit prettig.

Nu kan ik mijn omgeving beter bekijken. Dit is geen gewone ziekenhuiskamer. De muren lijken van kunststof te zijn gemaakt en de kamer is rond. Uit de ledverlichting aan het plafond schijnt een kil wit licht.

Er hangen nog twee van dergelijke hangmatbedden aan de muur, en daar liggen ook patiënten in. We zijn in een driehoek opgesteld en de Armen der Kwellingen hangen in het midden van de kamer aan het plafond. Blijkbaar moeten die ons alle drie verzorgen. Van mijn lotgenoten kan ik weinig zien. Die gaan schuil onder hun beddengoed.

Er is geen deur, maar wel een ladder tegen de muur die uitkomt bij... een luik? Het is rond en heeft een handwiel in het midden. Ja, dat moet een soort luikopening zijn. Net als in een onderzeeër. Hebben we alle drie soms een besmettelijke ziekte? Is dit soms een luchtdicht afgesloten quarantaineruimte? In de wand zitten hier en daar ventilatieopeningen en ik voel een zachte luchtstroom. Mogelijk is het een soort gecontroleerde omgeving.

Ik sla een been over de rand van het bed, dat zachtjes heen en weer schommelt. De robotarmen schieten op me af. Ik schrik ervan, maar ze blijven vlak voor me stil in de lucht hangen. Volgens mij staan ze klaar om me te op te vangen als ik val.

‘Volledige lichaamsbeweging gedetecteerd,’ zegt de computer. ‘Hoe heet u?’

‘Pff, meen je dat nou?’ vraag ik.

‘Fout. Tweede poging. Hoe heet u?’

Ik doe mijn mond open en wil antwoorden.

‘Eh...’

‘Fout. Derde poging: Hoe heet u?’

Pas nu dringt het tot me door: Ik weet niet wie ik ben. Ik weet niet wat ik doe. Ik weet helemaal niets meer.

‘Eh,’ zeg ik.

‘Fout.’

Een golf van vermoeidheid spoelt over mij heen. Best een lekker gevoel, eigenlijk. Blijkbaar heeft de computer me een verdovend middel gegeven, via het infuus.

‘... waaacht...’ mompel ik.

De robotarmen leggen me zachtjes weer op bed.

Ik word weer wakker. Een van de robotarmen ligt op mijn gezicht. Wat gebeurt er?!

Er gaat een schok door me heen, voornamelijk van de schrik. De robotarm trekt zich terug naar zijn ruststand in het plafond. Ik betast mijn gezicht. Aan de ene kant zitten stoppels, de andere kant is glad.

‘Was je me aan het scheren?’

‘Bewustzijn gedetecteerd,’ zegt de computer. ‘Hoe heet u?’

‘Dat weet ik nog steeds niet.’

‘Fout. Tweede poging: Hoe heet u?’

Ik ben een blanke man, ik spreek Engels. Laat ik eens een gokje wagen.

‘J-John?’

‘Fout. Derde poging: Hoe heet u?’

Ik trek het infuus uit mijn arm. ‘Val dood.’

‘Fout.’ De robotarm komt op me af, maar ik laat me van het bed zakken. Dat is niet slim, want de andere slangen zitten nog op hun plek.

De slang naar mijn achterwerk floept er zo uit. Dat doet zelfs geen pijn. Maar het nog altijd opgeblazen katheter wordt ook uit mijn penis gerukt. En dát doet wel pijn. Alsof je een golfbal uitplast.

Ik slaak een kreet en lig kronkelend van de pijn op de grond.

‘Lichamelijk leed,’ zegt de computer. De armen komen op me af. Ik kruip weg over de grond en verstop me onder een van de andere bedden. De armen blijven hangen, maar ze geven het niet op. Ze wachten op me. Ze worden door een computer bestuurd. Dus ik hoef er niet op te rekenen dat hun geduld opdraait.

Ik laat mijn hoofd achterover hangen en hap naar adem. Na een tijdje wordt de pijn minder en ik veeg de tranen uit mijn ogen.

Ik heb geen flauw idee waarom ik hier ben.

‘Hé!’ roep ik. ‘Wie dan ook. Word eens wakker!’

‘Hoe heet u?’ vraagt de computer.

‘Een van jullie tweeën, word wakker alsjeblieft.’

‘Fout,’ zegt de computer.

Mijn kruis doet zo’n pijn dat ik moet lachen. Omdat de situatie zo absurd is. Bovendien word ik een beetje high van de endorfine. Ik werp een blik op de katheter naast mijn bed en schud vol onzag met mijn hoofd. Dat ding ging helemaal door mijn plasbuis. Ongelooflijk.

Toen het eruit werd gerukt, is er wel wat schade aangericht. Er loopt een dun straaltje bloed over de grond. Een dun rood lijntje...

Ik nam een slok koffie, propte het laatste stukje toast in mijn mond en wenkte de serveerster voor de rekening. Het was goedkoper geweest om thuis te ontbijten, in plaats van elke ochtend buiten de deur te eten. Met mijn bescheiden inkomen zou dat waarschijnlijk een verstandige keuze zijn geweest. Maar ik weiger zelf een pan aan te raken, terwijl ik dol ben op eieren met spek.

De serveerster knikte en liep naar de kassa om mijn bon te halen, maar precies op dat moment kwam er een andere klant binnen, die ze eerst naar een tafeltje moest brengen.

Ik keek hoe laat het was. Een paar minuten over zeven. Geen haast. Ik probeerde meestal voor tien voor half acht op mijn werk te zijn, zodat ik me kon voorbereiden op de rest van de dag. Maar officieel begon ik pas om acht uur.

Ik pakte mijn telefoon en checkte mijn e-mail.

Aan: Astronomy Curiosities astrocurious@scilists.org

Afzender: (Dr. Irina Petrova) ipetrova@gaoran.ru

Onderwerp: Een dun rood lijntje

Ik keek met gefronst voorhoofd naar het scherm. Ik dacht dat ik me bij die e-mailgroep had afgemeld. Die tijd lag al lang achter me. De weinige berichten die ze stuurden waren, voor zover ik me herinnerde, meestal wel interessant. Ze waren afkomstig van sterrenkundigen, astrofysici en andere experts die met elkaar discussieerden over bijzonderheden die hen waren opgevallen.

Ik wierp een blik op de serveerster. De klant had allerlei vragen over het menu. Waarschijnlijk wilde hij weten of Sally's Diner glutenvrije veganistische grassprietjes serveerde of iets dergelijks. De brave burgers van San Francisco konden je geduld soms erg op de proef stellen.

Aangezien ik niets beters had te doen, las ik de e-mail.

Hallo collega's. Ik ben dr. Irina Petrova en ik werk voor het Poelkovo Observatorium in St. Petersburg in Rusland.

Ik heb jullie hulp nodig.

Ik werk sinds twee jaar aan een theorie over de infraroodstraling van sterrennevels. Zodoende heb ik nauwkeurige waarnemingen gedaan in enkele specifieke spectraalbanden van het infrarode deel van het spectrum. Daarbij is mij iets vreemds opgevallen, niet in een of andere nevel, maar hier in ons eigen zonnestelsel.

Er is een vaag lijntje waarneembaar met een golflengte van 25,984 micron. Het zit precies op die golflengte, zonder enige schommelingen.

Mijn meetgegevens zijn terug te vinden in de Excelbestanden in het aanhangsel. Ik heb ook een paar bestanden toegevoegd waarin de data als 3D-model worden weergegeven.

Daarop is te zien dat de lijn een scheefstaande boog vormt, die vanaf de zonsnoordpool eerst 37 miljoen kilometer kaarsrecht omhoog loopt en vervolgens scherp omlaag afbuigt, weg van de zon, in de richting van Venus. Nadat de boog zijn hoogste punt heeft bereikt,

waaiert hij trechtervormig uit. Bij Venus is de doorsnede van de boog net zo groot als de planeet zelf.

Het infraroodlicht is heel erg zwak. Dat ik het toch ontdekt heb, is te danken aan de uiterst gevoelige apparatuur die ik gebruikte tijdens mijn onderzoek naar de infraroodstraling van nevels.

Om er zeker van te zijn dat ik mij niet vergiste, vroeg ik het Atacama Observatorium in Chili, dat mij nog iets verschuldigd was, om mijn bevindingen te controleren. Dat is volgens mij het beste observatorium voor infraroodstraling ter wereld. Ze hebben mijn bevindingen bevestigd.

Er zijn allerlei mogelijke verklaringen voor de aanwezigheid van infraroodlicht in de interplanetaire ruimte. Het zou zonlicht kunnen zijn dat door ruimtestof of andere deeltjes wordt gereflecteerd. Of het kan afkomstig zijn van een of andere chemische verbinding die energie absorbeert en deze vervolgens uitstraalt in het infraroodspectrum. Dat zou zelfs kunnen verklaren waarom het licht altijd dezelfde golflengte heeft.

Vooral de vorm van de boog is opmerkelijk. Aanvankelijk vermoedde ik dat het een wolk deeltjes was, die zich langs magnetische veldlijnen bewoog. Venus heeft echter geen noemenswaardig magnetisch veld. Geen magnetosfeer, geen ionosfeer, niets van dat alles. Door wat voor andere krachten zouden deeltjes naar die planeet kunnen worden afgebogen? En waarom zouden ze dan infrarood licht uitzenden?

Alle mogelijke suggesties of theorieën zijn welkom.

Waar komt dat nou vandaan?

Dat is zomaar plotseling bovengekomen. Het kwam zomaar in me op, zonder enige waarschuwing vooraf.

Maar ik ben niet veel over mezelf te weten gekomen. Ik woon in San Francisco, dat is een duidelijke herinnering. Ik hou van een goed ontbijt. En ik hield me ooit bezig met astronomie, maar nu misschien wel niet meer.

Blijkbaar vond mijn brein het absoluut noodzakelijk dat ik me die e-mail herinnerde. Maar verder geen onbelangrijke bijzaken, zoals mijn eigen naam.

Mijn onderbewustzijn probeert me iets duidelijk te maken. Dat dunne straaltje bloed heeft blijkbaar de herinnering aan de titel van die e-mail met dat 'dunne rode lijntje' opgeroepen. Maar wat heeft dat met mij te maken?

Ik kruip onder het bed vandaan en ga met mijn rug tegen de muur zitten. De robotarmen schieten op me af, maar kunnen net niet bij me komen.

Hoog tijd om eens een blik op mijn medepatiënten te werpen. Ik weet dan wel niet hoe ik heet en waarom ik hier ben, maar ik ben in elk geval niet alleen – mááár... ze zijn dood.

Ja, ze zijn ongetwijfeld dood. Degene die het dichtstbij ligt was een vrouw, denk ik. Ze had in elk geval lang haar. Verder ziet ze eruit als een mummie. Een kurkdroge huid die strak over de botten is gespannen. Ze stinkt niet. Er is geen sprake van ontbinding. Zo te zien is ze al heel lang dood.

In het andere bed ligt een man. Hij is zelfs nog langer geleden gestorven. Zijn huid is niet alleen uitgedroogd en leerachtig, maar is al aan het verkrummen.

Juist. Ik zit hier opgesloten met twee lijken. Dat zou walging en angst bij me moeten oproepen, maar dat is niet zo. Ze zijn al zo ver vergaan dat ze nauwelijks nog iets menselijks hebben. Het is eerder alsof ze van een Halloweenfeestje zijn weggelopen. Ik hoop maar dat we geen goede vrienden waren. En als dat wel zo was, hoop ik dat ik me dat niet zal herinneren.

Dode mensen zijn op zich al een reden tot ongerustheid, maar ik maak me vooral zorgen over het feit dat ze hier al zo lang liggen. Zelfs als dit een quarantaineruimte was, dan zouden de doden worden weggehaald, toch? Ik weet niet wat er mis is, maar het is duidelijk heel erg mis.

Ik ga staan. Dat gaat langzaam en kost veel moeite. Ik leun op

de rand van het bed van mevrouw Mummie. Het schommelt en ik schommel mee, maar ik blijf overeind staan.

De robotarmen proberen weer in mijn buurt te komen, maar ik druk mezelf met mijn rug tegen de muur.

Ik weet nu bijna zeker dat ik in coma heb gelegen. Ja. Hoe langer ik erover nadenk, hoe meer ik ervan overtuigd ben dat ik in coma lag.

Hoe lang ik hier al ben, weet ik niet, maar als ik hier tegelijk met mijn kamergenoten ben aangekomen, is het al een hele tijd. Ik wrijf over mijn half geschoren kin. Die robotarmen zijn gemaakt om voor mensen te zorgen die lange tijd buiten bewustzijn zijn. Ook dat wijst erop dat ik in coma lag.

Zou ik bij dat luik kunnen komen?

Ik zet een stap. En nog een. Dan zak ik op de grond in elkaar. De inspanning is te groot. Ik moet rusten.

Waarom ben ik zo zwak, terwijl mijn spieren er zo sterk en gezond uitzien? En als ik in coma lag, hoe is het dan überhaupt mogelijk dat ik nog spieren heb? Ik zou een magere bonenstaak moeten zijn, geen sportschooltype.

Ik heb geen idee wat dit allemaal te betekenen heeft. Wat moet ik doen? Ben ik soms ziek? Ik voel me natuurlijk wel slap, maar niet 'ziek'. Ik ben niet misselijk, ik heb geen hoofdpijn en ik geloof niet dat ik koorts heb. Maar als ik niet ziek ben, waarom lag ik dan in coma? Ben ik gewond geweest?

Ik betast mijn hoofd. Geen bulten, geen littekens, geen verband. Ook de rest van mijn lijf ziet er best goed uit. Beter dan goed. Super fit.

Ik zou het liefst even slapen, maar ik kan de verleiding weerstaan.

Ik moet nog maar eens een poging doen. Ik kom moeizaam overeind. Het is net gewichtheffen. Maar toch gaat het al iets makkelijker. Ik begin steeds meer op krachten te komen (hoop ik).

Ik schuif langs de muur en steun daarbij minstens zoveel tegen de wand als op mijn voeten. De robotarmen proberen steeds weer in mijn buurt te komen, maar ik blijf buiten hun bereik.

Ik hijg en ik puf. Alsof ik de marathon heb gelopen. Heb ik soms een longinfectie? Lig ik soms voor mijn eigen bestwil in een isolatieruimte?

Eindelijk ben ik bij de ladder. Ik strompel naar voren en grijp een van de sporten. Wat ben ik zwak. Hoe kom ik ooit die tien voet hoge ladder op?

Tien voet hoge ladder?

Ik denk blijkbaar in Brits-Amerikaanse eenheden. Dat is een aanwijzing. Ik ben waarschijnlijk een Amerikaan. Of een Brit. Misschien een Canadees. Canadezen gebruiken voor korte afstanden ook voeten en duimen.

Ik stel mezelf een vraag: hoe ver is het van Los Angeles naar New York? Het eerste wat bij me opkomt: drieduizend mijl. Een Canadees zou kilometers hebben gebruikt. Ik ben dus een Brit of een Amerikaan. Of ik kom uit Liberia.

Ik weet dus wel dat Liberia Britse eenheden gebruikt, maar niet hoe ik heet. Irritant.

Ik haal diep adem. Ik hang met twee handen aan de ladder en zet mijn voet op de onderste sport. En trek mezelf op. Ik zwabber heen en weer, maar het lukt. Beide voeten staan nu op de onderste sport. Ik steek mijn hand uit en pak de volgende sport. We komen vooruit. Het lijkt wel of mijn ledematen van lood zijn. Alles kost zo veel moeite. Ik probeer mezelf op te trekken, maar ik ben gewoon niet sterk genoeg.

Ik val achterover van de ladder. Dit gaat pijn doen.

Toch niet. De robotarmen vangen me op voor ik de grond raak, omdat ik binnen hun bereik kwam. Ze aarzelen geen moment. Ze leggen me weer in bed als een moeder die haar kind instopt.

Weet je wat? Het is best zo. Ik ben nu heel erg moe en blijven liggen doet me goed. Het zachte schommelen is heel rustgevend. Maar er was iets raars aan de manier waarop ik van die ladder viel. Ik kan er de vinger niet op leggen, maar... er klopte iets niet.

Hm.

Ik doezel weg.

‘Eet.’

Er ligt een tandpastatube op mijn borst.

‘Hè?’

‘Eet,’ zegt de computer weer.

Ik pak de tube. Het is een witte tube met een zwart opschrift: DAG 1
– MAALTIJD 1.

‘Wat moet dat voorstellen?’ vraag ik.

‘Eet.’

Ik draai de dop los en ruik iets heerlijks. Het water loopt me meteen in de mond. Pas nu merk ik dat ik uitgehongerd ben. Ik knijp in de tube en er komt een walgelijke bruine smurrie uit.

‘Eet.’

Wie ben ik om de bevelen van een creepy computer met robotarmen ter discussie te stellen? Ik neem voorzichtig een likje.

Jezus, wat is dit lekker! Heerlijk! Net een heel dikke jus, maar ook weer niet te zwaar. Ik spuit het recht in mijn mond en geniet van de smaak. Echt waar, het is lekkerder dan seks.

Maar ik begrijp heel goed wat er aan de hand is. Honger maakt rauwe bonen zoet, zeggen ze. Als je uitgehongerd bent, word je rijkelijk door je hersenen beloond als je eindelijk eet. Goed gedaan, zeggen ze, we gaan voorlopig nog niet dood!

De puzzelstukjes vallen op hun plaats. Ik heb lang in coma gelegen, maar er is wel voeding toegediend. Toen ik wakker werd, had ik geen sonde door de maagwand, dus waarschijnlijk ben ik gevoed met een maagsonde via de slokdarm. Dat is de minst invasieve methode om iemand te voeden die niet zelf kan eten, maar verder geen medische problemen heeft. Bovendien houdt die methode het spijsverteringssysteem actief en gezond. Dat verklaart ook waarom die slang al verwijderd was toen ik wakker werd. Indien mogelijk moet die slang worden weggehaald terwijl de patiënt nog buiten bewustzijn is.

Waarom weet ik dat allemaal? Ben ik soms arts?

Ik spuit nog wat van de jus-smurrie in mijn mond. Het smaakt nog

steeds even lekker en ik schrok het op. De tube is al gauw leeg. Ik hou hem omhoog. 'Nog meer!'

'Voeding voltooid.'

'Maar ik heb nog honger! Geef me nog zo'n tube!'

'De maximale voedingsdosis voor deze maaltijd is bereikt.'

Dat is logisch. Mijn spijsverteringssysteem is nu gewend aan half vloeibare voeding. Ik kan het misschien beter rustig aan doen. Als ik eet zoveel ik wil, word ik vast en zeker misselijk. De computer neemt de juiste beslissing.

'Geef me nog wat te eten!' Als je honger hebt, kan het je niet schelen of eten wel verstandig is.

'De maximale voedingsdosis voor deze maaltijd is bereikt.'

'Bah.'

Toch voel ik me nu een stuk beter. Die tube met voeding heeft me van nieuwe energie voorzien en bovendien heb ik geslapen.

Ik klim uit bed en sta op het punt naar de muur te hollen, maar de robotarmen zitten me niet achterna. Blijkbaar mag ik mijn bed uit, nu ik heb laten zien dat ik kan eten.

Ik kijk naar mijn naakte lijf. Dat voelt niet goed. Ik weet wel dat mijn kamergenoten dood zijn, maar toch.

'Mag ik wat kleren?'

De computer antwoordt niet.

'Prima, als het zo moet.'

Ik trek het laken van het bed en wikkel het een paar slagen om mijn lijf. Een punt trek ik achterlangs over mijn schouder en knoop hem dan van voren aan een andere punt. Instanttoga.

'Autonome ambulantie geregistreerd,' zegt de computer. 'Hoe heet u?'

'Ik ben keizer Comateusus. Kniel voor je meester.'

'Fout.'

Laten we maar eens kijken wat er achter dat luik zit.

Ik sta nog een beetje onvast op mijn benen, maar zet een paar stappen. Dat is op zich al een overwinning. Ik heb geen schommelende bed-

den of muren nodig om tegenaan te leunen. Ik sta op mijn eigen benen.

Ik slaag erin de ladder te bereiken en pak hem beet. Ik zou ook kunnen blijven staan zonder iets vast te houden, maar het maakt het wel een stuk makkelijker. Dat luik ziet er wel heel zwaar uit. Het is vast luchtdicht. En het zou me niet verbazen als het op slot zat. Maar ik moet het proberen.

Ik stap op de eerste sport. Zwaar werk, maar het is te doen. Nog een sport. Oké, ik begin het door te krijgen. Langzaam en voorzichtig.

Ik ben bij het luik. Met een hand hou ik me vast aan de ladder en met de andere draai ik aan het wiel. Er zit beweging in!

‘Potjandorie!’ zeg ik.

Potjandorie? Is dat mijn uitroep als ik verbaasd ben? Het is op zich geen probleem, maar het klinkt wel erg jaren vijftig. Wat ben ik voor mafkees?

Ik draai het wiel drie hele slagen rond en hoor dan een klik. Het luik zakt naar beneden open en dus moet ik ruimte maken. Het valt open en hangt aan het zware scharnier. Ik ben vrij!

Min of meer.

Achter het luik heerst totale duisternis. Dat is ietwat intimiderend, maar in elk geval boek ik vooruitgang.

Ik trek mezelf door de opening omhoog het nieuwe vertrek in. Zodra ik binnenkom, gaat de verlichting aan. Dat is vast het werk van de computer.

Het vertrek is zo te zien even groot en heeft dezelfde vorm als het andere. Nog een ronde ruimte.

Er staat een grote, aan de vloer gemonteerde tafel, een soort laboratoriumtafel, met drie laboratoriumkrukken erbij. Langs de wanden staan tafels en schappen die aan de vloer zijn verankerd met overal laboratoriumapparatuur. Alsof de hele kamer speciaal ontworpen is om een zware aardbeving te doorstaan.

Aan een kant loopt een ladder langs de wand omhoog, ook weer naar een luik in het plafond.

Het is een uitgebreid laboratorium. Sinds wanneer hebben de pati-

enten in isolatiezalen toegang tot het lab? Het ziet er bovendien helemaal niet uit als een medisch laboratorium. Wat is er potverdorie aan de hand?

Potverdorie? Echt? Misschien heb ik nog kleine kinderen. Of ben ik streng gelovig.

Ik ga staan om mijn omgeving beter te bekijken.

De kleinere laboratoriumapparatuur is met bouten aan de tafel bevestigd. Ik zie een microscoop met achtduizendvoudige vergroting, een autoclaaf, een rek met reageerbuisjes, ladekasten met nog meer materiaal, een koelkast voor laboratoriummonsters, een oventje, pipetjes en... Wacht eens even. Hoe komt het dat ik al die benamingen zo goed ken?

Ik bekijk de grotere apparatuur langs de wand. Een rasterelektronenmicroscoop, een 3D-microprinter, een elf-assige multifrees, een laser-interferometer, een vacuümvat met een inhoud van een kubieke meter. Ik ken al die spullen en weet hoe ik ze moet gebruiken.

Ik ben een wetenschapper! Nu komen we in de buurt! Hoog tijd om mijn wetenschappelijke kennis te gebruiken. Oké, studiebol. Bedenk eens iets!

... Ik heb honger.

Brein, je stelt me weer teleur.

Maar goed, ik weet nog steeds niet waar dit laboratorium voor is en waarom ik hier naar binnen mag. Maar... we gaan door!

Het luik in het plafond zit ongeveer drie meter van de grond. Nog een ladderavontuur. In elk geval ben ik nu sterker.

Ik haal nog een paar keer diep adem en begin te klimmen. Net als eerder vergt het een enorme inspanning. Misschien gaat het wel beter met me, maar zeker nog niet goed.

Jezus, wat ben ik zwaar. Ik bereik de bovenkant van de ladder, maar ik haal het maar net.

Terwijl ik in een ongemakkelijke houding op de ladder sta, probeer ik het luik te openen, maar er komt geen beweging in.

‘Noem uw naam om het luik te openen,’ zegt de computer.

‘Maar die weet ik niet meer!’

‘Fout.’

Ik sla met mijn vlakke hand op het handwiel. Dat geeft geen krimp, maar nu doet mijn hand pijn. Oké... Dat levert niets op. Dit moet dan maar later. Misschien duurt het niet lang meer voor ik op mijn naam kom. Of misschien staat die ergens genoteerd.

Ik klim weer naar beneden. Tenminste, dat is de bedoeling. Je denkt misschien dat afdalen makkelijker is dan klimmen, maar nee. Nee. In plaats van behendig af te dalen, zet ik mijn voet scheef op de volgende sport. De grendel van het luik glipt uit mijn handen en ik val als een baksteen.

In een poging me ergens aan vast te grijpen, sla ik met mijn armen om me heen, maar dat is een heel slecht idee. Ik kom op de tafel terecht en klap met mijn scheenbeen op een ladekastje. Verdomme, dat doet pijn! Ik schreeuw, leg mijn handen op mijn scheenbeen en rol onbedoeld van tafel, zodat ik alsnog op de grond val.

Dit keer zijn er geen robotarmen om me op te vangen. Ik land op mijn rug en hap naar adem. En als klap op de vuurpijl valt het ladekastje om. De laden vliegen open en allerlei laboratoriumbenodigdheden vliegen me om de oren. De wattenstaafjes zijn niet erg. De reageerbuisjes doen een beetje pijn (en breken tot mijn verbazing niet in stukken). Maar de rolmaat raakt me precies op mijn voorhoofd.

Er valt nog meer op de grond, maar omdat ik inmiddels mijn hand op de groeiende bult op mijn voorhoofd houd, heb ik daar geen aandacht voor. Hoe zwaar kan zo’n meetlint zijn? Dat ding viel van hoogstens een meter hoogte van tafel en toch heb ik al een bult op mijn hoofd.

‘Dat ging niet zo lekker,’ zeg ik tegen niemand in het bijzonder. Het was gewoon een potsierlijke vertoning. Het lijkt wel een Charlie Chaplinfilm.

Sterker nog... Zo was het precies. Meer dan je zou mogen verwachten.

Opnieuw heb ik het gevoel dat er iets helemaal niet klopt.

Ik pak de eerste de beste reageerbuis en gooi 'm in de lucht. Hij vliegt omhoog en valt dan weer naar beneden, precies zoals het hoort. Maar toch bevalt het me niet. Er is iets vreemds aan de manier waarop dingen vallen. Ik wil weten wat er aan de hand is.

Waar moet ik beginnen? Ik heb natuurlijk een heel laboratorium tot mijn beschikking en bovendien weet ik hoe ik dat moet gebruiken. Maar wat ligt het meest voor de hand? Mijn blik valt op alles wat op de grond is gevallen. Reageerbuisjes, wattenstaafjes, roerstaafjes, een digitale stopwatch, pipetjes, wat plakband, een pen...

Oké, misschien heb ik alles wat ik nodig heb.

Ik krabbel overeind en klop mijn toga af. Er zit weliswaar geen stof op, want mijn omgeving ziet er erg schoon en steriel uit, maar ik doe het toch.

Ik raap de rolmaat op en kijk ernaar. Hij is metrisch. Ben ik misschien in Europa? Zou kunnen. Dan pak ik de stopwatch. Hij ziet er robuust uit, alsof hij gemaakt is voor een trektocht door de natuur. De behuizing is van zwaar plastic en er zit een harde rubberen ring omheen. Ongetwijfeld waterdicht. Maar ook volkomen levenloos. Op het lcd-schermpje is niets te zien.

Ik druk op een paar knoppen, maar er gebeurt niets. Ik draai het ding om, op zoek naar het vakje voor de batterijen. Misschien liggen er batterijen in een van de lades, maar dan moet ik wel weten welke erin moeten. Dan zie ik dat er een rood plastic lintje uit de achterkant naar buiten steekt. Zodra ik daaraan trek, komt het helemaal naar buiten. De stopwatch geeft een piep en komt tot leven.

Net als speelgoed met 'batterijen inbegrepen'. Het plastic lintje moest voorkomen dat de batterijen al voor het eerste gebruik konden leeglopen. Dit is dus een splinternieuwe stopwatch. Nu we het daar toch over hebben, bedenk ik dat alles in dit lab er splinternieuw uitziet. Schoon, opgeruimd, nergens slijtagesporen. Ik weet niet goed wat ik daarvan denken moet.

Ik speel even met de stopwatch tot me duidelijk is hoe alle knopjes werken. Heel eenvoudig, eigenlijk.

Dan meet ik de hoogte van de tafel met behulp van de rolmaat. De onderkant van het tafelblad bevindt zich eenennegentig centimeter van de grond.

Ik pak een reageerbuisje. Het is niet van glas gemaakt, maar van een of andere zware kunststof. Het is bijna een meter naar beneden op een harde vloer gevallen zonder te breken. Bovendien heeft het genoeg massa om nauwelijks last te hebben van luchtweerstand.

Ik leg het op tafel en sta klaar met de stopwatch. Dan duw ik de reageerbuis over de rand en druk ik met de andere hand de stopwatch in. Ik meet hoe lang het duurt voor de reageerbuis de grond raakt. Ongeveer 0,37 seconden. Dat is wel heel snel. Hopelijk is het resultaat niet vervalst door mijn trage reactiesnelheid.

Met de pen noteer ik de tijd op mijn arm, want ik heb nog geen papier gevonden.

Dan leg ik de reageerbuis weer op tafel en herhaal ik mijn experiment. Dit keer meet ik 0,33 seconden. Ik herhaal dit twintig keer en noteer de resultaten om de foutmarge als gevolg van laat of vroeg starten en stoppen van de stopwatch zo klein mogelijk te houden. Uiteindelijk kom ik uit op een gemiddelde van 0,348 seconden. Mijn arm ziet er inmiddels uit als het schoolbord van een wiskundeleraar, maar dat geeft niet.

0,348 seconden. De afstand is gelijk aan de helft van de valversnelling maal de tijd in het kwadraat. Dus de versnelling is gelijk aan tweemaal de afstand gedeeld door het kwadraat van de tijd. Die formules schud ik blijkbaar zo uit mijn mouw. Blijkbaar ben ik goed in natuurkunde. Fijn om te weten.

Ik pas deze formules toe op mijn meetgegevens en het antwoord bevat me niets. De zwaartekracht in deze ruimte is te sterk. De valversnelling bedraagt vijftien meter per seconde per seconde, terwijl dat 9,8 zou moeten zijn. Daarom zag ik iets vreemds aan de manier waarop dingen vielen. Alles valt veel te snel. En daarom voel ik me zo zwak, ook al ben ik nog zo gespierd. Alles weegt hier anderhalf keer zo zwaar als zou moeten.

Het probleem is echter dat je de zwaartekracht niet kunt veranderen. Die kun je niet groter of kleiner maken. Het zwaartekrachtveld op aarde is 9,8 meter per seconde per seconde. Punt. Maar de zwaartekracht die ik ervaar, is veel hoger. En dan is er slechts één verklaring mogelijk.

Ik ben niet op aarde.